

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom: „KOROŠKI SLOVENEK“.
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
Politično in gospodarsko društvo, Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

List za politiko,
gospodarstvo in prosveto

Izhaja vsako sredo. — Posamezna številka 15 grošev.
Stane četrtletno: 1 S 50 g; celoletno: 6 S — g
Za Jugoslavijo
četrtletno: Din. 25.—; celoletno: Din. 100.—

Pismo in odgovor.

Cenjeni g. urednik! Z odprtim očesom motrim razvoj v svetu in okoli sebe. Gledam krčeviti boj ljudstev za novi, lepši svet, z občudovanjem zrem na odločnost avstrijske vlade pri kovanju nove države. A ne morem si kaj, da ne bi občudoval predvsem gigantski boj narodnega socializma v Nemčiji proti gnolobi in razdrapanosti družabnih in gospodarskih razmer. Vstal je nemškemu narodu v rajhu voditelj, ki je z ognjevitostjo besedo in drzno obljubo združil dosedanje po strankarsko-političnih bojih razbito in razcepljeno nemško ljudstvo spet v eno telo in mu vdihnil enotnega narodnega duha. Črez noč je odstranil poedinčevno laži-svobodo, vzlet kapitalizmu neomejeno oblast nad delavskimi množicami in ukinil pogubni vpliv pruskega veleposestništva na ubogo kmečko ljudstvo. Zaježil je prodirajoči in razjedajoči komunistični val, ustavil prazno politično borbo za ministrske stolce in poslanske mandate. Novo skovanemu narodnemu telesu je vdihnil bojovitega nacionalnega duha in ga stavil nasproti kompromisnemu in sebičnemu inozemstvu in s tem pridobil Nemčiji v svetu nov ugled in novo spoštovanje, ki sta predpogoj uspehov v mednarodni borbi ljudstev za boljše mesto pod božjim soncem. Iz nemških knjig, raz nemških odrov, iz nemškega časopisja je izbrisal vse grdo in nedostojno in na njegovo mesto postavil plemenito narodovo misel. Nemški zgodovini je priboril nekdanji sloves in ji — nepotvorjeni — odkazal najčastnejše mesto v osnovnih in srednjih šolah. Iz gospodarskega življenja je izločil nevarni element židovske sebičnosti in profitarstva in je židovstvu pustil le še dobroto nemškega gostoljubja. Z notranjo revolucijo v duši nemškega človeka je preobrazil celotno Nemčijo. In kar mi vzbuja pri njem največje občudovanje, je, da je postavil na prvo mesto nemško mladino in ji izročil pravico pretežnega soodločevanja narodne bodočnosti. Nemški ženi, ponižani in zasluženi po liberalno-meščanskem in internacionalno-marksističnem svetu, je kot mladini priboril pravico soustvarjanja nemške usode zanaprej. Ni zato čudno, če sta baš mladina, ta najrazboritejši borec narodovega življenja, in žena, ta čustveni, s srcem misleči del nemškega naroda, njegova najzvestejša pristaša. Ni zato tudi čudno, če se tudi pri drugorodni mladini vzbuja občudovanje velikega nemškega voditelja, njegovega dosedanjega dela in njegovih bodočih zamisli. To, gospod urednik, sem vam hotel v svojem pismu povedati in vam prepuščam njega usodo.

Dragi Joža! Predvsem eno: ni čudno, če se tudi pri drugorodni mladini vzbuja občudovanje velikega nemškega voditelja Adolfa Hitlerja, ker ga kot nemška žena in nemška mladina gleda bolj s srcem kot z razumom. Ognjevitost njegova beseda te navduši, praviš. Res bi človek bojda mislil, zdaj in zdaj seže med zvezde in si jo utrga najsvetlejšo. Temperamentni so njegovi prvi koraki, ko pometa s parlamentom, strankami, židi, Društvom narodov, z Avstrijo in njenimi pravicami. Drzne so njegove obljube, da v petih letih odpravi gospodarsko mizerijo, ukine brezposelnost, poveže stanove nemškega naroda v jako nacionalno telo; da očisti nemško dušo vse pogubne in ponižujoče primesi in ustvari nemškemu narodu v tretjem cesarstvu prvi stolec med narodi sveta. Pa, prijatelj, danes razen zgolj razdirajočega dela in lepih obljub ne vidim še nič boljšega; ne boljših življenskih

vrednot, ki naj bi izpolnile dušo nemškega človeka; ne boljšega gospodarskega in kulturnega življenja, ki naj zajamči nemški nacionalni razmah. Porazna je zanj sodba, da motrim narodno-socialistični pokret v njegovem izbiranju napadalnih sredstev proti Avstriji. Dobra ideja se ne najavlja z bombami, atentati, umori, lujskanjem k neposlušnosti napram državni oblasti, s sabotažo in prezirom! Ne tajim marsikake dobre njegove strani; v zmaterializiranem svetu godi njegov, četudi nizki nacionalni idealizem s svojo plemensko-krvno vsebino. Eno pa se izkristaluje iz ozračja, prenasičenega po številnih obljubah in negativnih dejanjih: najstrožja diktatura države in državnih predstavnikov.

Dosedanja doba je smatrala poedinca za boga in njegovi svobodi ni poznala mej. S komunizmom, fašizmom in narodnim socializmom

pa vstaja doba novega boga: družbe in države. V teh pokreth človek sam za se sploh ni več nič, ampak šele v skupnosti. Novo življenje je navidezno boljše in prijetnejše, dokler se pač ne bodo zamajala in izpodmaknila tudi nova tla v novi socialni in gospodarski stiski. Eno se uči v dobi idejnega preloma: Resnica ni moda in ne menjava svoje vsebine po ljudeh in razmerah. Življenski, družabni, gospodarski red je samo eden trajen, neizpremenljiv, vesoljen, red, ki sloni na vekovitih božjih načelih. Samo eden je ta red vsa tisočletja do včera, ko je zanihal svet v želji po osebni svobodi do najskrajnega konca, in do danes in jutri, ko se začena nagibati novi svet v drugo smer do novih vrtoglavih strmin. Verujva, ti in jaz, v božji red na zemlji, in ne bova več negotova in v dvomih, marveč ostaneva resnično svobodna!

Kmetje in kancler dr. Dollfuss.

Minuli petek se je vršila na Dunaju velika manifestacija nižjeavstrijskih kmetov za vlado dr. Dollfussa. Zborovanja se je udeležilo do 110.000 oseb. Otvoril je nižjeavstrijski deželni glavar Reither in dejal med drugim: V imenu avstrijskih kmetov izjavljam, da **odklanjajo vsak socializem, bodisi nacionalen ali internacionalen**. Socializem se je izkazal kot laži-nauk in skuša doseči baš nasprotno od tega, kar hočejo kmetje. Kmetje odklanjajo vsak razredni boj in hočejo iti roko v roki z obrtniki, trgovci, tovarnarji, uradniki in nastavljenici in ne najzadnje z delavci ter hočejo urediti državo tako, da bo našel dela in kruha vsak državljan. Tako bodi današnje zborovanje manifestacija za Avstrijo in njenega kanclerja.

Kancler dr. Dollfuss je v svojem govoru med drugim izvajal sledeče: V gospodarskem področju se je neumorno grešilo. Državno gospodarstvo je urejeno, izvozne možnosti so povečane, državne železnice beležijo v tem letu porast svojih dohodkov, šiling je trden, brezposelnost nazaduje in uverjen sem, da bo letos 70.000 brezposelnih manj od lani. Število poravnanih in konkurzov se je zmanjšalo za tretjino. Napredovalo se je na polju kmetijstva, da omenim samo žitne cene, ureditev živinskega prometa in prodaje goveje živine in svinj. Tod smo na boljšem kot vse sosednje države. Skušali smo tudi izboljšati izvoz lesa. **Pred enim letom je Nemčija uvozila iz naše države 27.000 vagonov lesa, lani pa le še 1000**, zato pa dobavila iz Rusije 29.000 vagonov. V Italijo letos lahko izvozimo 30.000 vagonov in tudi izvoz v Francijo bo povečan. Težkoče pri izvozu lesa in živinske cene so vzrok, da se kmetijstvo še naprej zadolžuje. Da odpomoremo zadolžitvi, smo včeraj v ministerskem svetu odobrili **odredbo v prid zadolženim gorskim kmetom**. (O novi odredbi, ki je ravnokar

izšla, poročamo v prihodnji številki. Op. ured.) Vse to smo ustvarili v času najtežjega političnega boja. Ministerskemu svetu je bil te dni **predložen osnutek nove ustave** in vlada se bo z njim bavila temeljito in skrbno. Osnutek predvideva državno reformo na stanovski podlagi; v stanovskih organizacijah bo ljudstvo v bodoče sodelovalo na oblikovanju javnega življenja in postavodaje. S tem so tudi pravice kmetijskega stanu v polni meri varovane. V smislu kmečkih zahtev bodo v kmetijske zbornice pritegnjeni tudi kmetijski delavci in posli. Demagoške parlamentarne igre in razrednega boja v novi državi ne bo več. Pri vsem navideznem nasprotju interesov posameznih stanov bo veljalo glavno pravilo: **eden za vse, vsi za enega!** Kmetje ne morejo obstojati, če mesta in trgi njihovih pridelkov ne bi kupovali, industrija, trgovina in obrt morajo nazadovati, če gre kmetu slabo. V tem smislu podajamo roko vsem, ki hočejo sodelovati na izgraditvi novega doma, najostrejši boj pa napovemo tistim, ki jim je strankarska politika nad državno in narodno blaginjo.

Prinašamo ta del kanclerjevega govora z zborovanja nižjeavstrijskih kmetov v vednost tudi našim slovenskim kmetom na Koroškem. Gotovi krogi imajo največji interes, da se tudi pri nas na deželi širi nezadovoljstvo s položajem in z njim nerazpoloženje proti državi. **Ni danes dobro motiti vode, ker marsikdo ne ve, katere mlino goni!** Kanclerjevo voljo odpomoči gospodarski in predvsem kmetijski krizi priznava vsak objektivni gospodar. Ne smemo se prezreti, da je jedro vsega današnjega gospodarskega zla v svetovni krizi in da ta ne bo izginila prej, dokler ne pride zopet v čast pošteno delo in se zaceli narodno telo. In dokler bo komaj šoli odrastla mladina hotela uganjati protidrjavno politiko, grožala življenje in imetje državljanov ter ovirala vsako delo na izboljšanju razmer.

Streli na kardinala Faulhaberja v Monakovem. Državni minister Esser in vodja zunanjepolitičnega urada Rosenberg sta izredno ostro napadla cerkvenega kneza monakovskega nadškofa Faulhaberja. Posledica te protiverske gonje je bil sledeči atentat na kardinala, ki pa ni dosegel svojega namena. Kardi-

nal je bil tisti, ki je prvi povzdignil glas pouka in svarila proti širjenju poganske miselnosti.

Obletnica Hitlerjevega kanclerstva. Dne 30. p. m. je Hitler proslavil obletnico svojega režima z dolgim govorom v državni zbornici. Najprej je bil sprejet zakon o državni reformi, ki nemške dežele popolnoma podrejuje Ber-

linu. Hitler je uvodno podal pregled nar. soc. gibanja, izredno ostro je napadel rajhovski monarhiste, ki izpodkopljujejo njegov ugled. Ponudil je roko sprave Franciji in Rusiji, naglasil pomen nenapadalne pogodbe Nemčije s Poljsko, s katero se državi obvezeta izogniti se vsaki medsebojni vojni in spore reševati mirnim potom. Jako ostre besede je rabil proti Avstriji, od kanclerja Dollfussa je zahteval razpis volitev. — Njegov govor posebno glede Avstrije ni nikjer napravil dobrega utisa.

„Die Mark rollt.“ Nemškemu zunanje-političnemu uradu je dodan po poročilih dunajskih listov poseben svet, ki se bo posvetil izključno avstrijskemu vprašanju in v katerem je namestnik neimenovanega nar. soc. zunanjega ministra Rosenberga predsednik društva za nemštvo v inozemstvu Steinacher. Pričakuje se podvojene nar. soc. propagande v Avstriji. Češki listi poročajo tudi o velikih svotah, ki jih Berlin pošilja preko meje v našo državo. Samo do konca lanskega leta se je „razlilo“ po državi do 250 milijonov mark.

Rusija grozi Hitlerju. Nedavno se je predsednik sovjetske Rusije Stalin v govoru o splošnem položaju izjavil tudi k novi Nemčiji in naslovil na njo med drugim sledeče, doslej med sovjeti nenavadne besede: Mnogi mislijo, da mora „višje“ pleme, to je nemško, pripraviti vojno proti „nižjemu“ plemenu, to je proti Slovanom, in nad njim zavladati. Stari Rim je narode, ki so silili na njegovo zemljo, imenoval tudi nižje pleme barbarov. In kaj se je zgodilo: „barbari“ so se združili in Rim razrušili. Kdo ve, če ne bodo nemški osvojevalci doživeli isto usodo? Berlinski fašizem nima več izgleda na uspeh kot nekoč stari Rim.

Odnosaji med Avstrijo in Jugoslavijo se boljšajo. Avstrijska vlada je sporočila povodom trgovinskih pogajanj z Ogrsko, da mora znižati kontingent uvoza svinj in goveje živine za četrtnino, ker mora za prav toliko povišati jugoslovanski kontingent. — Koncem januarja je priredil dunajski poslanik Jugoslavije kosilo na čast predsedniku republike Miklasu in njegovi gospe. Razen predsednika in gospe so se kosila udeležili tudi kancler Dollfuss z gospo, predsednik parlamenta Dr. Renner, bivši podkancler dr. Winkler, minister za trgovino Stockinger ter poslaniki inozemskih držav.

Ne o razorožitvi, o oborožitvi se govori. Anglija in Italija sta objavili svoje razorožitvene predloge, ki govorijo v prilog Nemčije. Angleška spomenica opozarja na Hitlerjevo izjavo, da se Nemčija odreka napadalnemu orožju, kar zadostuje, da se Nemčiji dovoli več kot bi to želela Francija. Isto stališče naglašala Italija, ki veruje v miroljubne izjave Hindenburga in Hitlerja in zato priporoča sprejem

nemških oborožitvenih teženj, ker bi se nato Nemčija spet vrnila v Društvo narodov. — Že predloga sama zadostujeta, da se bo odslej govorilo le še o vojnem orožju in o vojnih pripravah, ki naj zabranijo izbruh vojnih sovražnosti.

Kaj skrbi sv. očeta. Nedavno je sprejel papež nekega novinarja in mu je podal zanimive izjave. O miru pravi, da je mogoč le pod Kristusom vladarjem. Vendar je položaj danes tako resen, da bi bilo želeli uspeha prizadevanjem za mir. Nikdar se ne sme prezreti, da vojna nevarnost lahko vodi v vojno. Glede meddržavnih pogodb po vojni je sv. oče mnenja, da se miru ne da zjamčiti s samimi dokumenti. Le oni mir, ki ima svoj sedež v srcu, zamore biti trajen. Zato rabimo miru, ki bo predril v srca in človeštvo vodil v odkrito, bratovsko in resnično krščansko ljubezen do bližnjega. Izjavil se je tudi o nacionalizmu: med vsemi pretiravanji, ki jih moremo danes v svetu ugotoviti, je najbolj vznemirjajoče ono, ki pod plaščem resničnega patriotizma, kateri je vsekakor hvalevreden, draži narod dotlej, da ne prizna več nikogar nad seboj. Ta nacionalizem je sovražnik resničnega miru in človeškega blagostanja sploh. Ljubezni do naroda ni nikakor obsojati, pač pa zagrizenost gotovih ljudi, ki za vedno bolj pretirano slavljenje svoje dežele segajo po vseh mogočih in tudi nedovoljenih sredstvih.

Ljubo doma, kdor ga ima.

Mi moderni ljudje ničesar ne pogrešamo tako, kakor mirnega, stalnega kotička, kjer bi naj počivali od trudapolnega dnevnega napa in našli za svojo dušo prijetno zavetje. Kako vzplapola našemu pravemu kmetu srce, kaki vznešeni čuti ga navdajajo, ko ogleduje svojo hišo, vrte in njive, ko odpočiva od tedenskega dela v nedeljo. Stalnost njegovega bivališča, zavest, da je lastnik tega, kjer prebiva in od česar se redi, spomini, ki ga vežejo na njegove pradede, vse to da njegovemu domu poseben sijaj in prijetnost, ki bi je ne dal za ves denar sveta. Ta navezanost na stalni dom mu daje moč, da vse žrtvuje in stori, da ohrani ta dom sebi in svojim. Iz stalnega doma črpa neprestano novih moči, da ostane zvest podedovanim šegam in veri svojih prednikov. Tako je kmečki dom najtrdnjša podlaga pravne moči naroda in tudi največja opora vere.

Žal, da taki domovi izginjajo na deželi in da je vedno več ljudi, ki jih je vrtinec življenja in boj za vsakdanji kruh vrgel iz kmečkih domov v mrzli svet. Moderni brezdomovinci morajo stanovati namesto v hiši z vrtom in njivami, čestokrat v stanovanjskih kosarnah.

segli meje, ki jih pozneje niso več prekoračili: Karnske Alpe na jugozapadu, skrajno zgornjo Dravo na zapadu in Visoke Ture na severozapadu.

Slovenske množice, ki so v razmeroma kratkem času zasedle pokrajino od Pece do izvira Drave, so prodrle vanjo na vzhodu med Pohorjem in Kozjakom in med Pohorjem in Peco. Smer jim je kazala stara rimska cesta, ki je vodila iz Mislinjske doline v Podjuno, nekako od Slovenjgradca proti Globasnici. Manj pomembna za pritok Slovencev je bila obdravska pot, ker jo je delno zapiral slabo prehodni veliki Dravski gozd, katerega se omenja še v srednjem veku.

Od sotočja Drave, Mislinje in Meže je del Slovencev prodiral tudi v Labodsko dolino. To dolino pa so Slovenci primeroma najmanj naselili. Število krajevnih imen slovenskega izvora daleč zaostaja za številom imen nemškega ali vobče neslovenskega postanka. Najgosteje so naselili srednji del doline med St. Pavlom in Wolfsbergom. Tod najdemo še stara sloveska krajevna imena kot Rojach, Framrach in Siegeldorf, ki je dokazano imenovana po nekem Žitegoju. Vendar je bila Slovincem znana pot, ki je držala skozi Labodsko dolino proti severu, koder se danes nahaja selo s slovenskim imenom Prebl, prehod v dolino Mure pa tudi nosi slovensko ime Prethal.

Dežela, ki so jo Slovenci naselili od Pece do izvira Drave, ni bila ob njihovem prihodu

Družine se ne morejo razviti, otroci venejo med mračnimi in stisnjenimi zidovi, oče in mati se mučita od skrbi in žalosti. Pa žalostni niso samo domovi proletarskih, delavskih družin, celo nekoč tako topli in prijetni kmečki domovi postajajo ponekod mrzli in neprijetni.

Kako naj si zopet ustanovimo stalni dom, kjer nam bo dobro in domače? Kako postanejo naši domovi mala kraljestva naših družin? Kako bo domače ognjišče ono gnezdece, kamor se bo družina vedno spet vračevala — domov?

Prvo, kar spada v družinski dom, je ljubezen do družine, do svojih otrok. Vse to, kar se danes imenuje razvedrilo po mestih, je več ali manj le drvenje za nezdravimi miki, katerim sledi še večja utrujenost. Najboljše okrepčilo najdeš doma — v družini. Tukaj te nihče ne zlorablja, izžema in goljufava, nihče ti ne prisluškuje in napačno ne umeva. Tu more vsak nemoteno povedati svoja mnenja, dajati izraza svojim čustvom in bojaznim. Pri svojih najdeš vedno razumevanje, sočutje in priznanje. Pa vse to je mogoče le pri medsebojni — družinski — ljubezni vseh članov v hiši. Le pri pravi ljubezni se celo najbolj nasprotni značaji prilagodijo drug ob drugem.

Pa tudi zunanje bode dom urejen tako, da bo zadihal iz njega duh domačnosti kmečkega doma. V starih kmečkih domovih so poznali še božji kotiček, ki je bil nekako zbirališče cele družine. K zakajenemu križu sta gledala oče in mati in sklepala svoje roke. Ko se sedaj zbirajo ob njem vnuki in vnukinje, se zdi, kakor da bi plavali nad njimi duhovi rajnih dedov in bi z njimi skupno molili za hišo in njen blagor. V takih kmečkih domovih je križ središče domačega življenja. Tja namerita ženina in nevesta svoje prve korake, ko prideta v nov dom, tja prinesejo vsakega novorojenega otroka, da ga priporočajo Ljubitelju otrok. Pod križem blagoslavljata oče in mati otroke, ki gredo v nepoznano tujino.

Ali bi se ne dalo vse to spet upeljati v naše domove — tudi v domove naših delavcev. Tudi v delavčevi hišici naj bi se postavil božji kotiček, ki naj bo kraj najlepših spominov in notranjega srčnega življenja tudi za ubogega delavca. Vera in z njo združeni običaji bodo odgnali vso vsakdanjost in poplitvenje družinskega življenja. Mislimo samo na lepe spomine svoje mladosti, na tiste predvečere godu očeta ali matere ali celo lastnega godovanja. Škoda, da so lepi prazniki goda, rojstnega dne, poroke že tako v naši moderni kulturi izumrli, da je z njimi izumrl tudi precejšen del veselja po družinskih domovih. Živimo v neki topi, vsakdanji enakomernosti in iščemo veselja zunaj doma, bežimo iz toplega gnezda domačega ognjišča in pozabljamo, da veselja ni drugod kot le doma v družini.

PODLISTEK

Milko Kos:

Slovenska naselitve na Koroškem.

Op. ured. Znani slovenski znanstvenik je v „Geografskem Vestniku“ priobčil razpravo o slovenski naselitvi na Koroškem. Razprava se naslanja na dosedanja tozadevna — tudi nemška — raziskovanja. Odlikuje jo predvsem stroga stvarnost. Ker je prva obširnejša te vrste, bo nedvomno vzbudila tudi med našim ljudstvom mnogo zanimanja za njegovo prvo zgodovino na koroških tleh. Podajamo jo v prosti, poljudni obliki.

Kar vemo iz pisanih virov o prvi slovenski naselitvi Koroške, je malo, vendar toliko, da vidimo, kako so Slovenci zasedli deželo že zgodaj in že takrat do njenih skrajnih jugozapadnih in zapadnih meja. Okoli leta 580 so Slovenci dosegli okoliš nekdanjega škofijskega mesta Virunum na Gosposvetskem polju, okoli 590 so že zasedli okraj škofijskega mesta Teurnija (Lurnfeld) na Zgornjem Koroškem in vsaj deloma že tudi škofijskega mesta Agunta, ki je stalo v bližini današnjega Lienza. V Zgornji Dravski dolini je prišlo do prvih sovražnih stikov med Slovenci in Bavarci, ki so v zadnjih letih 6. stoletja prodirali v kraje Zgornje Drave. V prvih desetletjih 7. stoletja so Slovenci na Koroškem do-

brez prebivalcev. V glavnem se lahko reče, da so postala jedra predslovenske naselitve tudi glavna središča Slovencev. Prvo veliko slovensko središče je bilo v Podjuni, ki nosi še danes ime, prevzeto od starega prebivalstva. Juenna se je imenovala predslovenska naselbina in jo je iskati v bližini današnje Globasnice. Slovenci so ime prevzeli in po njem imenovali Junsko goro (danes Rozalsko goro), vas Podjuno, grad Zinek in celotno pokrajino Podjuno. Še neposredno pred prihodom Slovencev je stalo na Junski gori krščansko središče. Izkopavanja so odkrila obzidano naselbino, grobišča in stavbe še iz 5. in 6. toletja. Z vpadom Slovencev je predslovenska krščanska naselbina na Junski gori propadla. Še danes pripoveduje pripovedka o nekdanjem „mestu“ na gori in kmet pod cerkvico sv. Heme se še danes imenuje Gradišnik. Ni pa s slovensko doselitvijo povsem izginilo staro prebivalstvo krščanske vere. Slovenci so od njega prevzeli že naštetna imena, ki spominjajo na staro Juenna. Najstarejše fare v Podjuni se imenujejo s pridevkom „v Jun“, tako Dobrla ves „Sancta Maria ecclesia Jun“, Šmihel in Škocjan pa se imenujeta v 10. stoletju s pridevkom „v pokrajini Jun“.

Pred tisoč leti je bilo središče sedanje Podjune še bolj kot danes pokrito z gozdom in slabo obljudeno. Na griču ob Dobrli vesi je stalo v ranem srednjem veku gradišče, ob vzhodnem robu ravnine pri Vidri vesi so našli starslovensko grobišče. Takoj nad vasjo pri

Zato nam bo treba tudi novega smisla za nežno poezijo domačega življenja. Od vere prežeto domače življenje nam bo odkrilo tajne vire veselja. Mati za ves svet ne da veselja, ki ga ima, ko ji ob njenem godu malčki razodevajo svoje čestitke. Ob teh doživetjih spoznava, da je najlepše za druge delati in trpeti. Če bomo vsem našim domom dali nazaj verskočustveno stran življenja, nam bodo postali zopet naša domovina. Kdor je zrastel v takem domu, ga ne pozabi nikdar več. Naj še tako zabrede, spomin na domačo hišo ga bo privedel nazaj. Domovi, polni ljubezni in družinskega duha pa bodo tudi studenci življenja za bolni narod in razdrapano človeštvo.

J. J.

DOMAČE NOVICE

Duhovniki-jubilanti. Letos praznujejo jubileje duhovniške službe sledeči duhovniki naše škofije: šestdesetletni jubilej č. Janez Boštjančič, župnik v pokoju, štiridesetletni pa prevz. knezoškof dr. Adam Heffer in č. Ivan Brabenec, podkroški prošt; petindvajsetletni mašniški jubilej slavi med drugimi č. Ivan Ožgan, župnik v Št. Štefanu pri Maloščah.

Celovec. (Novi generalni konzul kraljevine Jugoslavije.) Dosedanji vodja jugoslovanskega konzulata v Celovcu dr. Mirošević-Sorgo je bil imenovan za generalnega konzula na Reki. Na njegovo mesto je imenovan Slovenec dr. Anton Novačan z jugoslovanskega poslanstva v Egiptu. G. gen. konzul dr. Mirošević-Sorgo je bil v letih svojega poslovanja v Celovcu deležen iskrenih simpatij tudi nemških krogov v deželi in je mnogo prispeval k ublažitvi odnošajev med obema državama. Njegova vestnost v službi kot njegova priljudna družabnost v navadnem življenju sta mu pridobili mnogo prijateljev. Novi gen. konzul dr. Novačan je znan slovenski pisatelj.

Čestitamo! Dne 8. februarja je praznoval svoj šestdeseti rojstni dan odgovorni urednik našega lista g. Josip Žinkovský, typograf Lidové tiskárne Anton Machát in družba na Dunaju. Jubilantu, ki je bil ob tej priliki deležen pristrčnih čestitk od strani svojega predstojništva, tovarišev in rojakov, izrekata tudi uredništvo in uprava „Koroškega Slovence“ v svojem imenu kot v imenu vseh bralcev, naročnikov in znancev: Pane Žinkovský, čestitamo! — Ob odgovornosti polnem tehničnem vodstvu tiskarne tvojih dunajskih rojakov so ti danes osiveli lasje, a vedno vzorni delavec vztrajaš naprej v svojem težkem poslu. Malodane petnajst let nosiš obenem breme odgovornega urednika našega lista in ga zastopaš v javnem življenju ter pred sodnijo. Skoroda sedemsto številka našega tednika je šlo skozi

kmetu Gradišniku je stalo predzgodovinsko gradišče. Staro ime za Pliberk je Liupicdorf in je še danes ohranjeno v imenu vasi Libuče in griča Libič v pliberški okolici. Kazaze ob severnem robu Podjune spominjajo na staroslovenske koseze. V gore južno Podjune prvi Slovenci niso globoko prodrli. Še kronika reberškega gospodstva iz leta 1267 omenja pokrajini ob robu ravnine le kot „novine“, to je neobdelana, nova zemlja, gozd.

Severno od Drave se razprostira ozemlje starejše naselitve med Dravo in podnožjem Vovbrško-Dješke gore. Ime Vašinje (iz Lašinje) spominjajo na nekdanje Lahe-Vlahe, to je Romane, na katere so v teh krajih Slovenci še naleteli. Rimska cesta in izkopine dokazujejo, da je bila pokrajina severno od Drave naseljena že pred Slovenci. Ime Trušnje je pred-slovenskega izvora. Drugo ime, ki se omenja že jako zgodaj, je Grebinj. Ime, ki po svojem postanku sega v dobo, ko so med Slovenci bivali in gospodovali Obri ali Huni — kakor jih imenujejo zapadni narodi, je Vovbre (Haimburg, v najstarejših zapisanih oblikah Hunenburg in podobno). Kraji Trušnje, Grebinj in Vovbre označujejo mejo najstarejše slovenske naselitve proti južnim pobočjem in izrastkom Sinjske planine. Pustrica pomeni prvotno pust in neobljuden kraj, Krčanje kažejo po imenu na postanek na kraju, kjer je bil šele iztrebljen gozd. (Se nadaljuje.)

pridne tvoje roke, složno s tovariši v Celovcu ga urejuješ, pripravljaš in odpravljaš — ta vsakotedenski odjek našega narodnega življenja na Koroškem. Zato te tvoje delo, pane Žinkovský, časti bolj od naših besed!

Osrednji odbor Kmečke zveze izraža tem potom svojemu predsedniku, svetniku kmetijske zbornice g. Antonu Grilu svoje iskreno sožalje k bridki izgubi drage soproge. Rajni ženi priljubljenega gospodarskega delavca naj sveti večna luč!

Rinkole. (Pustna dogodivščina.) Naj poročamo v pustni številki o posebni nesreči, ki se je zgodila pri nas pred par tedni. Dolgo že nismo imeli „ojseti“, zato nas je prijetno dirnilo, ko je završalo po vasi: Julka se mož! Res sta jo primahala neko nedeljo proti Lipniku dva moža v vas. Ob takih prilikah je pri nas navada, da se jedo klobase. No, Jula, zvesta starim navadam, jih vrže kar cel ducat v pisker, gosta pa posede v hišni kot. Nesreča ali smola pa je hotela, da jo primaha v tistem trenutku najbrže kak cestni postopač mimo kajže. Lepo dišeči vonj klobas ga privabi tudi v kuhinjo, koder ni videl nikogar. Malo si ogleda okolico i zamomlja: „Takele rinčice pa se še meni dopadejo.“ Rekši ročno potegne klobase iz kropa v malho in jo brzo odkuri. Ko prihiči Jula v kuhinjo gledat klobase, ji vzame ves glas — ker pisker je bil seveda prazen. Samo to še: s klobasami vred je šla tudi „ojset“ rakom žvižgat. — Še eno novico: Naša brizga je dobila po dolgem času vendar enkrat streho. Naredili pa je niso tesarji, ampak angelci in Ožbolt. Pa še čisto zastoni! Pa še lepo je poslikana z belo barvo, ki je pozimi najbolj moderna vsaj — do spomladi.

Bilčovs. (Marsikaj.) Poročali smo svojčas o divji svinji, ki se je potikala v okolici in prišla celo na vas. Našim lovcem ni bilo dano, da bi jo ustrelili. — Pa še nekaj! Da je snega pri nas preveč, čitatelji vedo. Čisto smo odrezani od sveta, se nam zdi, ker niti avto ne pride več do nas. Pa tudi neslo ni, ker ljudje nimajo denarja in je ostajal avto vedno prazen. Tako smo sami v našem mirnem kotu, prekucije in nemiri mesta nas ne dosežejo. Mirni smo in tudi državi vdani, da ni treba za nas pomožne policije, varnostnega komisarja ali prekega soda. Večina nas je ostala zvesta slovenskemu narodu in to je, kar nas je obvarovalo pred današnjim preprirom, ki zajema druge kraje. Mir na vasi je neprecenljiva za-sluga naše narodne zavesti. — Tudi božičnico smo imeli v šoli. Značaj prireditve je bil pretežno nemški in tudi pri nas vidimo, kako daleč smo še od izvedbe naših šolskih teženj. Še na nekaj so prireditelji božičnice pozabili: državne himne ni bilo slišati, četudi se sicer poje pri vsaki šolarski maši.

Slovenji Plajberk. (Gospodarsko in pustna povrhu.) Vse se pritožuje v naših gorah, da ni zaslužka in ne denarja. Edino Humberk nam je izročil vožnjo lesa v Svetno ves. Dnevno je seve komaj ena vožnja, plačuje pa do 5 S za kubični meter. Za vožnjo se gospodarji kar trgajo. To je sedaj, toda kaj, ko bo po par tednih les spravljen? — Mnogo prihaja k nam smučarjev. Navadno se ustavljajo na obronku položnega terena v Boštovi gostilni, kjer jim dobro postrežejo. Drznejši od njih pa jo mahajo pod Vertačo na celovško kočjo ali narobe in se grede radi ustavijo pri Podnarju, kjer jih založi postrežljiva Podnarca z jedačo in pijačo. Tudi naša mladina se vedno bolj navzema novega zimskega športa, skoroda vsak fante se že ponaša s svojimi „dilcami“. — Da se še nekoliko pohvalimo: uganjamo tudi moderno svinjerejo in kmetijska zbornica se lahko pride k nam učiti. O nekem našem gospodarju se namreč pripoveduje, da je v 12 dneh izredil svojo svinjo za celih 12 cm v širini in 18 cm v dolžini, v teži pa kar za celih 50 kg. Takemu svinjerejcu in taki svinji pač pripada po vseh svinjerejskih pravilih prva premija. — Kako smo sicer obhajali pust, pa vam pišemo prihodnjič.

Št. Janž v Rožu. (Razno.) Pust gre proti kraju in še smo brez ženitve. To je pri nas sicer redkost. Nacej, kaj pa bi bilo, če...! — Sploh mladina v letošnji zimi ni prišla do prave besede, čemur je predvsem krivo, da je njen pokrovitelj č. g. doktor nenadoma zbolel in moral za dolga 2 tedna v celovški sanatorij. Sicer pa se sedaj č. župniku zdravje — hvala

Henko gibt es niemals offen, nur in Paketen

Bogu — spet vrača in upamo, da bodo kmalu popolnoma okrevali. Človek bi ne verjel, kako kmalu je mladina praznato nedelj občutila. Že mesec dni se v nedeljah privaja zimskemu sportu, kar seve ne gre brez nesreč in nerod. Je prav, samo naj se s tovrstno zabavo ne udomačijo v mladini med meščani-športniki domače razvade. Največje veselje imamo s pevci, ki so se vrlo držali skozi celo zimo in so danes nevarni tekmeči Brnčanom. — V januarju smo imeli še občni zbor požarne brambe, ki je potrdil starega načelnika in se izjavil obenem proti prireditvi kakih vesellic v letu krize. Pa sireno bi si radi nabavili, da prihranimo delo mežnarju. — Sicer z velikim zanimanjem sledimo dogodkom v državi in po svetu ter občudujemo železnega kanclerja, četudi bi si želeli ostrejšega nastopa proti nasilnim njegovim nasprotnikom.

Bilčovs. (Smrt.) Zopet se je najavila vrzel v naših vrstah. Bela žena nam je ugrabila moža jeklenega značaja, trdne vere in neomajane narodne zavesti: Doniža Gaser, pd. starega Rignjaka. Dne 29. p. m. smo ga spremili k večnemu počitku. Izprva tesar je prevzel očetov dom, prikupil zemlje in uredil vzorno gospodarstvo. Bil je razumen sadjar in napreden čebelar. Prijatelj je bil slovenske knjige in katoliškega časopisja, pri njem si našel pravo knjižnico, ki je obsegala do 300 slovenskih poučnih in zabavnih knjig. Brati se je bil naučil pri svojem župniku, iz berila je črpal svoje jasno gledanje. Ljubitelj cerkve je bil dolgo vrsto let pomožni cerkovnik, mnogo je žrtvoval za afrikanske misijone. V svojih mlajših letih je kot dober narodnjak širil slovensko čtivo in bil tudi pri ostalem delu za narod nemoren. Bil je mož-vzor! Na grobu so mu naši pevci izkazali s pesmijo zadnjo čast. N. p. v. m.

Svoji k svojim! Oče ne sme misliti samo na svoj dobrovit, ampak tudi na dobrobit svojih naslednikov. Njegova naloga je, da jim ustvari temelje za življenje. Eden teh temeljev je zdrav sadonosnik. Iztrebite bolna in nerodovitna sadna drevesa in jih nadomestite z mladimi iz zdravimi! Dobite jih pri g. inž. agr. Marko Polzer-ju v Spodnjih Vinarah, pošta Št. Veit im Jauntale. Prečitajte današnji oglas!

Razglednice Zilana in Zilanke se dobe v upravi našega lista. Izdala jih je Družba sv. Mohorja, slikal pa jih je znani Maksim Gaspari. Zahtevajte jih v vseh trgovinah!

Ostali drobci: Celovška radio-oddajna postaja, katere sprejemanje je po spremembi valovnih dolžin bilo otežkočeno, bo ojačena in so se potrebna dela že začela. — Celovski brzojavni urad bo preložen v novo poštno poslopje, na njegovo mesto se preseli davčni urad in v prostore davčnega urada pride policija in policijski aresti. — Most čez Krko pri Grabštanju bo nadomeščen z modernim betonskim mostom, dela bodo trajala okoli 4 mesece. — V pondeljek minulega tedna so mladi zlikovci v mestu položili več topičev, da proslavijo obletnico nar. soc. režima v Nemčiji. Eksplozija je razbila okna zakristije mestne cerkve in poškodovala več trgovinskih izložb. Nadebudnežev niso dobili, zato pa poslali več nar. soc. voditeljev v Wöllersdorf. — V Beljaku so otvorili ljudsko kuhinjo, ki bo nudila

revnejšim slojem južino in večerjo po nizkih cenah. — Umrla sta v Celovcu trgovec z muzikalijami Martin Hergeth in primarij bolnišnice s. elizabetink dr. Gustav Spengler. — V „Bauernzeitung“ nek „pesnik“ v mični pesnici opeva bivšega min. Schumyja in navaja njegovo veliko zaslugo, da je rešil deželo pred Srbi. Povedati hoče, da bi bilo že zaradi tega dobro, da ga ohranimo v deželi in ne pustimo v Švico. Po našem mnenju tedaj lahko mirno gre.

NAŠA PROSVETA

Radiše. (Zaključek gospodinjskega tečaja bo v nedeljo, dne 11. t. m. in sicer je ob 1/3. uri pop. v Mežnarjevi dvorani prireditelj s petjem, deklamacijami, prizori in govorom č. provizorja, od 8. ure zjutraj do 6. ure večer pa istotam kuharska razstava, katere predmeti bodo naprodaj. Čisti dobiček gre v prid tečaju.

Št. Vid v Podjuni. Pustno prireditev priredi „Danica“ v nedeljo, dne 11. t. m. s prireditvijo dveh veseloiger in sicer „Črni Peter“ in „Ne vdajmo se“. Vrši se v Voglovi dvorani v Št. Primožu, začetek od 3. uri pop. Pridite se nasmejati!

Loče nad Baškim jezerom. V nedeljo, dne 11. t. m. priredi „Jepa“ svoj občni zbor z občajnim sporedom in govorom, po občnem zboru se vrši šaloigra „Čevljar baron“. Prireditelj se vrši ob 1/3. uri pop. pri Ročičniku.

GOSPODARSKI VESTNIK

Požlahtujmo sadje. Naši sadni vrtovi so še pokriti s snegom, a že je treba, da se začnemo pripravljati in napravimo načrt za bodoče delo pri drevesu. Drevo, ki ne obrodi dobro, je treba, da ga požlahtimo s cepljenjem. Takoj začetkom februarja je treba, da začnemo nabirati cepiče. Najprej pride na vrsto češnja, potem češpelj, koncem februarja hruške, potem jaboljka. Ako imamo na vrtu več dreves ene in iste vrste, odrežimo cepiče pri tistem, ki ima najlepše sadje. Cepiče se odreže kolikor mogoče na solčni strani drevesa in to samo v dneh, kadar je toplo. Ako je mrzlo- raje počakajmo ugodnega dneva. Ko smo iste narezali, zapišimo zraven vrsto, da se nam pri shranitvi ne zmeša. Vložimo jih v senčni strani v zemljo, še bolje pa je, ako napravimo majhen zaboj, katerega napolnimo z prstjo, kamor vtaknemo cepiče in denemo vse skupaj v klet. Prst je boljše kot pesek, ker se v pesku cepiči preveč izsušijo. Dogodi se, da se nam cepiči precej posušijo, kar zapazimo na tem, da postane koža zmrdana. V tem slučaju je treba, da vložimo cepiče za dve ali tri ure v vodo; ako postane potem koža zopet gladka, tedaj je cepič dober, če pa ne, je znamenje da se je izsušil.

Okoli kmetijske zbornice in „Kmečke zveze“. Kako je vrednotiti strankarsko-demokratska načela številčne večine, nazorno kaže postopanje kmetijske zbornice v Celovcu. S tolikim trudom in žrtvami porojena in kot izredna pridobitev kmečko-gospodarskega življenja poudarjena ustanova stanovskega zastopstva ostaja zbornica stari landbundovski aparat starih uradnikov in starega delokroga le z novo firmo. Ni se čuditi, če torej tudi njeni odnošaji do slovenske manjšine ostajajo neizpremenjeni tako, da se kot doslej dosledno prezira želje slovenskega prebivalstva. Naj navedemo v ilustracijo dva slučaja: „Za svoj gospodarski tečaj v Beli je „Kmečka zveza“ zaprosila zbornico za nemškega (!) govornika o davčnih in pristojbinskih vprašanjih. Prošnjo je zbornica odbila, češ da je gospodarska izobrazba predvsem njen delokrog in ga tudi vrši s posebnim ozirom na jezikovno-mešano ozemlje. — Drugo prošnjo je „Kmečka zveza“ vložila za denarno podporo gospodinjskim tečajem slovenske prosvetne zveze. Tudi ta prošnja je bila odbita s pripombo, da enake tečaje prireja že izza desetletja deželna vlada in se pri tem posebno ozira na jezikovno-mešano ozemlje. Tod prirejeni tečaji so povsod kon-

čali zadovoljno z dobrim uspehom, tudi sta 2 voditeljici zmožni slovenščine. Prihraniti si hočemo mi vsako trdo-pripombo, a si zase zapomnimo: dokler odločuje sedanje številčno razmerje zborniških strank in svetnikov, ni upati na kakršnokoli izpremembo v prilog manjšini. To pa se nadalje pravi za nas: Jetzt erst recht! Pretežna večina slovenskih kmetov Spodnje Zile, Roža in Podjune je glasovala za „Kmečko zvezo“. Kje so naši štirje okrajni in številni krajni kmetijski odbori! Na tako demokratična izvijanja zbornice in njenih gospodov odgovorite vi na isti način! Vi zahtevajte in oni naj poslušajo! „Kmečka zveza“ je več od navadnega zastopstva po vzorcu nemških strank.

Velikovški trg 31. januarja. Konji 300—500, biki kg žive teže 60—80, pitani voli 90—1.—, vprežni voli 70—80, mladi voli 60—70, molzne krave 65—80, klavne krave 50—80, telice 70—80, žive svinje 1.00—1.20, prašiči zaklani 1.40—1.45, za rejo 1.20—1.45, ovce 60—65, koze 30—40, jajca 16, sirovo maslo 2.50—3.60, stare kokoši 1.80—3.—, mlade 1.80—2.50, pšenica 33—34, rž 21—22, oves 14, ječmen 16—17, koruza 14, krompir 8—10 g za kg.

RAZNE VESTI

Slovenec — čudotvorni zdravnik v Berlinu. Ljubljanski „Slovenec“ poroča v berlinskem pismu minulega tedna o Slovencu prof. Martinu Kojcu, doma s slovenskega Štajerja, ki se je v Berlinu uveljavil kot zdravnik-čudotvorec. Zdravi svoje paciente s tem, da jim vcepi prepričanje, da bodo zdravi in to prepričanje jih ozdravi. S tem svojim zdravilnim sistemom si je pridobil v Berlinu ime in ugled. — Takole razlaga svoj sistem: Misel je motor s sto konjskimi silami. Kar misliš, o čemer si prepričan, to se bo vedno zgodilo. Misli so ustvarjajoča sila, s katero Bog ustvarja svet, ustvarja vse: naše telo in vso našo usodo. Zakaj je Bog dal želje? Zato, da jih uresniči. Bog napravi vse, kar ga prosimo. Še prositi ga ni treba, ker nam v svoji dobroti hoče vse sam dati, česar potrebujemo, ker ne prestando čaka, da mu dovolimo, da nam da s tem, da mu zaupamo. Slovenčev berlinski dopisnik pridaja: dva velika naravna zakona sta, po katerih se moramo ravnati, pa bomo zdravi in nam bo šlo vse po volji: 1. Vselej, kadar hočemo bodočnost sami določati, se zgodi ravno nasprotno temu, kar hočemo. — 2. Če Bogu prepustimo prosto pot, da sam dela z nami par hoče, se zgodi zmirom to, kar si želimo.

Mati z 69 otroki. Časopis „Umschau“ je nedavno poročal, da je neka mati imela 53 otrok. V zadnji številki pa priobčuje, da je gospa Bernhard-Scheinbeirgova, ki je leta 1911 umrla v starosti 56 let in je živela v naši državi ob nemški meji, dala življenje 69 otrokom. Štirikrat je imela četvorčke, sedemkrat trojčke in šestnajkrat dvojčke. Po enega otroka ni imela nikdar. Njen mož se je po njeni smrti vnovič poročil in imel z drugo ženo 18 otrok. Leta 1931 je bil še čil in zdrav, četudi je štel že 77 let.

Smrt iz višine 20.000 m nad zemljo. Minuli teden se je dvignil ruski stratosferni balon „Sirius“ in dosegel višino 20 600 m, odkoder je brezžično javil, da se začenja spuščati. Vsi nadaljni poizkusi dobiti z njim brezžično zvezo, so se izjalovili. Po vsej Rusiji se je, ker niso več pristali, proizvedovalo po balonu in končno so našli 200 km od Moskve gondolo in v njej vse tri letalce mrtve. Balona samega niso izsledili. Vzrok katastrofe je najbrž ta, da so se potrgale nosilne vrvi.

Po sebi je podedoval. Nekje na deželi je umrl stari gospodar nenadne smrti, da ni imel več časa za določitev poslednje volje. Žena se je zbala, da ji sodnija ne bi odrekla „jerbščine“ in je zato našla tale izhod. Ker še nihče ni izvedel o gospodarjevi smrti, je pregovorila sosednjega čevljarja, ki je bil rajnemu malce podoben, naj se vleže v ranjkega posteljo. Poklicala bo notarja in njemu naj narekuje, da prepušča celotno premožnje svoji ženi. Notar pride, žena ga sprejme v solzah in

ga vodi k bolniški postelji ter prosi dozdevnega moža, naj pove svojo poslednjo voljo. „Moja zadnja volja je,“ je v zadnjih vzdihih šepetal bolnik, „da pripade polovica premoženja ženi in polovica pa ubogemu čevljarju sosedu, ki bo denar dobro znal porabiti.“ Vdova k temu testamentu seve ni črhnila besede iz strahu, da bi prišla cela njena goljufija na dan. Notar si je zapisal in poslednja volja je postala zakonita. Bolnik je umrl in bil pokopan, čevljar pa se je smejal kot bogati dedič v pest.

Najmanjši človek na svetu. Nek angleški impresario je potoval preko Balkana na vzhod iskajoč posebnosti, ki bi jih nato razkazoval radovednim množicam modernih mest v cirkuših. V Mali Aziji in sicer v vasi Pandirima je našel čudež narave: odrastlega človeka, ki meri komaj 35 centimetrov. Ta najmanjši mož na svetu je bil rojen leta 1898 v Anatoliji in se piše Hussein Bei. Razlikuje se od drugih pritklavcev v tem, da je povsem normalno zraščan in ima prijeten, lep obrazček. Če ga postaviš na mizo, se ti zdi kot nekoliko večja punčka, s katero se igrajo otroci. Nosí pa seve moške hlače in zna biti menda celo hud. Impresario se nahaja s tem naravnim čudežem na poti v Evropo.

Zahvala.

Vsem sorodnikom, prijateljem in znancem naznanjamo žalostno vest, da so naš ljubi oče, dedej in stric, gospod

Jožef Ravnik,
puškarski mojster na Trati,

dne 22. januarja 1934 v 84. letu svoje starosti za vedno zatisnili svoje trudne oči.

Vsem, ki so jih radi imeli in v njihovi bolezni obiskali, se prsrčno zahvalujemo. Posebno si iskreno zahvalujemo domačemu župniku č. g. Wornig Mateju za ganljive poslovilne besede ob odprtem grobu, g. županu Trattnig Valentinu za njegovo izredno ljubeznivo naklonjenost, domačemu pevskemu zboru za pretresljive žalostinke, gospodom članom načelstva Posojilnice na Trati za vso požrtvovalnost in vsakemu sploh in vsem, ki so jih v tako izredno velikem številu spremljali k zadnjemu počitku tja na tiho pokopališče pri župnijski cerkvi v Glinjah.

Celo njihovo življenje je bilo vendarle kratek dan težkega dela. Sedaj so rešeni vsega trpljenja. Naj v miru počivajo! Večna slava njihovemu spominu!

V Mariboru, dne 30. januarja 1934.

Dr. Rudo f Ravnik,
odvetnik

in preostali žalujoči sorodniki.

Jabolčna in češnjeva drevesca

bo imel pomladi oddati: Inž. agr. Marko POLZER, Spodnje Vinare, p. St. Veit im Jauntale.

V A B I L O.

Hranilnica in posojilnica v Glinjah, registrovana zadruga z neomejeno zavezo, ima svoj

45. REDNI LETNI OBČNI ZBOR

v nedeljo, dne 18. februarja 1934
v svoji pisarni pri Cingelcu na Trati.

Spored:

1. Čitanje in odobritev zapisnika zadnjega občnega zbora.
2. Poročilo načelstva in nadzorstva.
3. Odobritev računskega zaključka za 1933.
4. Razdelitev čistega dobička.
5. Volitev načelstva in nadzorstva.
6. Razni predlogi in nasveti.

K številni udeležbi vabi vse člane načelstvo.

Inserirajte v Koroškem Slovencu!